

HỒI 451

Phi Long Tại Thiên

K

hấu Trọng cùng Từ Tử Lăng rất dễ dàng gặp được Dương Công Khanh tại Mật Công phủ cũ ở Huỳnh Dương.

Trở lại chốn cũ, hai gã nhớ lại chuyện năm xưa cùng Tổ Tổ cực cực khổ khổ mới trốn khỏi phủ Đại long đầu rồi rời Huỳnh Dương. Chuyện đời dâu bể, Tổ Tổ đã không còn, Lý Mật cũng sa cơ, Trầm Lạc Nhạn đã gả cho người, nghĩ lại mà chạnh lòng.

Dương Công Khanh cũng không ngờ hai gã lại dắt tay nhau mà đến, hỉ hả nói: “Lão phu đang đau đầu vì tìm hai vị đây.”

Khấu Trọng kinh ngạc: “Có chuyện gì vậy?”

Một người từ nội đường bước ra cười ha hả: “Nhân sinh hà xứ bất tương phùng. Không ngờ hai vị lão huynh lại tự tìm đến, đỡ cho tiểu đệ khỏi vất vả đi tìm.”

Con người tiêu sái phong lưu này còn ai khác ngoài Đa Tình Công Tử Hầu Hi Bạch.

Gặp lại cố nhân, hai gã vui vẻ phi thường.

Khấu Trọng cười lớn: “Ta còn nghĩ Hi Bạch huynh trốn vào thâm sơn cùng cốc, không ngờ lại chạy nhong khắp nơi làm loạn thế này?”

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Nơi ẩn náu tốt nhất chính là thành thị, Hầu huynh không phải là người cam tịch tịch, không có hồng nhan tri kỷ làm bạn, sống qua ngày thế nào được?”

Hầu Hi Bạch nói: “Tử Lăng lại đùa rồi! Mấy ngày nay tiểu đệ cách tuyệt chốn lầu hồng, trong lòng tưởng nhớ các vị đến khổ.”

Khấu Trọng tỏ ra vẻ sợ hãi, kinh ngạc kêu lên: “Ồ! Tiểu đệ và Lăng thiếu gia đều không thích nam nhân đâu nhé.”

Hầu Hi Bạch bật cười: “Thiếu soái lại đùa tiểu đệ rồi. Tiểu đệ chỉ khoa trương một chút, bằng không làm sao biểu đạt được cảm kích trong lòng.”

Khấu Trọng cố ý vênh mặt: “Cái bộ dạng ẻo ẻo ọt ọt của ngươi thật khiến người khác phải sinh nghi...”

Ba gã nhìn nhau, đồng thời cười vang.

Dương Công Khanh thấy ba gã cười đùa, cảm thấy giao tình giữa ba gã thật thân thiết, không hề mang nặng tâm cơ mà tràn ngập chân tình. Bất kể là trên quan trường hay trong giang hồ đều không dễ có được.

Vội bảo: “Ngồi xuống rồi nói tiếp.”

Bốn người ngồi quanh bàn, Dương Công Khanh lại tự thân rót trà cho ba gã.

Từ Tử Lăng nói: “Sao Hầu huynh lại định nhờ Dương công tìm bọn tiểu đệ?”

Hầu Hi Bạch đáp: “Sao khi tiểu đệ rời khỏi Trường An, đến Lạc Dương ở lại hơn mười ngày rồi mới tới Huỳnh Dương. Ở đó tiểu đệ cũng có được chút tiếng tăm, nhưng mãi đến lúc Thiệu soái rời khỏi Lạc Dương thì tiểu đệ mới hay, lại biết Dương công và Thiệu soái có quan hệ mật thiết nên mạo muội nhờ Dương đại tướng quân giúp.”

Khấu, Từ nhớ lại hôm Vinh Phụng Tường bày tiệc chúc thọ, Hầu Hi Bạch được coi là thượng khách thì đủ biết ở Lạc Dương, y phong quang rạng rỡ thế nào.

Tại nơi trọng văn hóa như Lạc Dương, chỉ bằng vào họa kỹ của Đa Tình Công Tử đủ khẳng định được hoan nghênh nhiệt liệt, hà huống y còn những tuyệt kỹ khác nữa.

Khấu Trọng nói: “Dương công cũng là người của tiểu đệ, Hầu huynh không cần phải giấu giếm gì, huynh luyện Bất Tử ấn pháp đến đâu rồi?”

Dương Công Khanh chưa từng nghe nói đến Bất Tử ấn pháp nên không có phản ứng.

Hầu Hi Bạch vui vẻ đáp: “Dục tốc bất đạt, mọi chuyện tiểu đệ đều tùy duyên. Đa tạ Thiệu soái quan tâm, hiện tại mới chỉ đạt mức tiểu thành.”

Khấu Trọng than: “Tiểu đệ không thể không quan tâm đến Hầu huynh, vì Xá lợi đã lọt vào tay lệnh sư, ông ta tuyên cáo bế quan tiếm tu một năm, sau đó cũng là lúc thử công phu của huynh.”

Hầu Hi Bạch hơi biến sắc, cười khổ: “VẬY tiểu đệ càng phải nỗ lực.”

Dương Công Khanh rốt cuộc cũng không nén được, buột miệng hỏi: “Xá lợi gì? Sư tôn của Hầu công tử là ai?”

Khấu Trọng lại giải thích một hồi, Dương Công Khanh mới hiểu bảo tàng thật sự đã lọt vào tay hai gã, được gã tin tưởng càng khiến ông hết sức cảm động.

Hầu Hi Bạch nghe xong, há mồm trợn mắt, lắc đầu than: “Tiểu đệ không ngờ hai vị lão ca mang nổi Bảo khố khỏi Trường An, lại còn khiến người trong thiên hạ tin rằng hai vị không tìm được bảo tàng.”

Từ Tử Lăng nói: “Bọn tiểu đệ thành công một phần nhờ may mắn.”

Hầu Hi Bạch lại hỏi: “Hai vị lão ca định tìm Vũ Văn Hóa Cập thanh toán nợ cũ?”

Khấu Trọng kinh ngạc: “Sao công tử lại biết?”

Hầu Hi Bạch mỉm cười: “Phàm ai biết xuất thân của hai vị lão ca tất nhiên đều hiểu hai vị với hãn thù sâu như biển. Hiện tại hãn sắp bại vong, với tác phong của hai vị, quyết không để tay người ngoài trả mỗi huyết cừu.”

Khấu Trọng vỗ mạnh lên vai y: “Hay lắm! Tiểu đệ kính huynh một chén trà.”

Bốn người cao hứng nâng trà lên chúc nhau.

Hầu Hi Bạch hớp một ngụm trà nóng, mỉm cười: “Nếu đã vậy, lần này chúng ta kẻ vai tác chiến.”

Từ Tử Lăng tỏ ra không hiểu: “Huynh và Vũ Văn Hóa Cập có mắc mưu gì sao?”

Hầu Hi Bạch nhún vai: “Hãn có ân oán với hai vị cũng là có ân oán với Hầu Hi Bạch ta. Mấy hôm trước tâm phúc của hãn, cũng là người bạn cũ Trương Sĩ Hòa của tiểu đệ đến Lạc Dương tìm tiểu đệ nhờ vẽ cho ái phi Vệ phu nhân của hãn một bức tranh. Giá đưa ra là một bức tranh sơn thủy do chính tay Cự Nhiên vẽ.”

Dương Công Khanh lấy làm kỳ quái: “Quân địch sắp đến, lúc nào cũng có thể nước mất nhà tan mà Vũ Văn Hóa Cập vẫn có tâm tình hưởng thụ nữa sao?”

Trong lòng Khấu Trọng và Từ Tử Lăng dấy lên cảm giác quái dị. Xưa nay hai gã vẫn nghĩ Vũ Văn Hóa Cập lãnh khốc vô tình, không còn nhân tính, nào ngờ hãn vẫn còn một mặt khác lại ôn nhu đa tình như vậy.

Khấu Trọng hỏi: “Cự Nhiên là kẻ nào?”

Hầu Hi Bạch lúc lắc đầu nói: “Kinh, Quan, Đồng, Cự là bốn vị đại sư khai sáng ra tranh sơn thủy. Cự Nhiên vốn là cao tăng, phong cách vẽ cổ kính mà thanh thoát, tác phẩm truyền lại không nhiều. Nói thật lòng, món lễ này quả thật khiến tiểu đệ động lòng.”

Từ Tử Lăng trầm giọng: “Chúng mời Hầu huynh đến đâu?”

Hầu Hi Bạch đáp: “Đương nhiên là đến kinh đô Hứa thành của Ngụy Quốc.”

Khấu Trọng hỏi Dương Công Khanh: "Tình hình hiện tại của Vũ Văn Hóa Cốt thế nào?"

Dương Công Khanh đáp: "Qua được tháng giêng là cùng. Theo tác phong của Lý Thế Tích, nếu lấy được Ngụy Huyện tất thừa thắng toàn lực truy kích, quyết không cho Vũ Văn Hóa Cốt cơ hội ngóc đầu."

Từ Tử Lăng lại hỏi: "Phía Đâu Kiến Đức không có động tĩnh gì sao?"

Dương Công Khanh đáp: "Có thể hình dung là hấn đang chăm chăm rình cơ hội. Đâu Kiến Đức đang tập kết trọng binh tại mấy toàn thành trì gần biên giới Ngụy Quốc, bất cứ lúc nào cũng có thể phát binh đánh Ngụy."

Khấu Trọng ôm đầu: "Đúng là nhúc đầu, nhưng theo ta thấy, Vũ Văn Hóa Cốt không dễ chết vậy đâu, dầu thất bại chắc cũng sẽ quay về Hứa Thành, đúng không?"

Từ Tử Lăng xen vào: "Hầu huynh phúc đáp Trương Sĩ Hòa thế nào?"

Hầu Hi Bạch mỉm cười: "Chuyện lão bằng hữu cũng là của Hầu Hi Bạch, tiểu đệ đương nhiên vui vẻ đáp ứng."

Khấu Trọng vỗ bàn: "Vậy được rồi!"

Dương Công Khanh thốt: "Còn một việc nữa, theo tin tức mới nhất, Hiệt Lợi chuẩn bị đích thân dẫn đại quân liên hợp với Lưu Vũ Châu, Tống Kim Cương tấn công Thái Nguyên, nhưng vào phút chót Đột Lợi về nước phát động chiến tranh với hấn khiến hấn không thể phân thân, đành chỉ tăng cường binh mã cho Tống Kim Cương để gia tăng quân lực."

Hầu Hi Bạch nói: "Nói như vậy, Thiệu soái và Từ Tử Lăng đã giúp Lý Thế Dân một việc lớn rồi."

Dương Công Khanh chen ngang: "Phải nói là giúp người Trung Nguyên một việc lớn. Người Đột Quyết có tập quán mã tặc, quen sát nhân phóng hỏa, gian dân cướp bóc như người ta ăn cơm thường ngày. Nếu để bọn chúng khuynh đảo Trung Nguyên chắc tình hình tồi tệ khó lòng tưởng tượng nổi."

Từ Tử Lăng cười khở: "Theo tình thế phát triển đến hiện thời, sẽ có một ngày người Đột Quyết từ Bắc Cương tiến vào."

Khấu Trọng chuyển chủ đề, quay sang hỏi Hầu Hi Bạch: "Hầu công tử! Xin hỏi bọn tiểu đệ làm cách nào mới lẫn vào Hứa Thành được?"

"Xoẹt."

Hầu Hi Bạch xòe Mỹ Nhân phiến, nhẹ nhàng phe phẩy, mỉm cười: “Các vị lão ca có biết sư tử và báo săn mỗi thể nào không?”

Khấu Trọng ngạc nhiên: “Ngay cả sư tử, báo thể nào tiểu đệ còn chưa nhìn thấy, làm sao biết chúng săn mỗi kiểu gì?”

Hầu Hi Bạch nói: “Lúc Thạch sư phụ huấn luyện tiểu đệ có nói qua khiến tiểu đệ khắc sâu ấn tượng.”

Khấu, Từ nghe nói rằng Thạch Chi Hiền từng đề cập, đều lộ vẻ quan tâm, muốn nắm thóp của lão ngô hầu tương lai có cơ hội giữ mạng. Thạch Chi Hiền hiện giờ còn điểm yếu đã lợi hại đến vậy, một năm sau lão xuất sơn chắc càng khó tưởng tượng.

Dương Công Khanh tỏ ra hứng thú, cắt ngang: “Lão phu từng thấy một người bị báo gây thương tích, vết thương cực kỳ đáng sợ.”

Hầu Hi Bạch nói: “Trừ phi lão sư chạm trán báo đốm, bằng không nó rất ít khi động chạm đến người, mà chỉ săn mục tiêu cố định. Nó thường tìm hiểu rõ ràng tập quán phản ứng của mục tiêu rồi mới tấn công khiến cơ hội thành công càng tăng.”

Khấu Trọng tỏ vẻ ưu tư: “Chuyện đó cũng hợp với binh gia: biết mình biết người, trăm trận bất bại.”

Hầu Hi Bạch trầm giọng: “Sư tử và báo đều là cao thủ đi săn, khác nhau ở chỗ sư tử thường liên kết lại thành đàn rồi mới săn, là vô địch hùng sư trên thảo nguyên. Báo lại là u linh chốn hoang dã, độc lai độc vãng, rất có phong phạm của đại đạo độc hành.”

Từ Tử Lăng nói: “Lệnh sư giống như loài báo, Hầu huynh cũng vậy, cũng độc lai độc vãng.”

Dương Công Khanh than: “Thiếu soái và Tử Lăng lại giống như hai con hùng sư.”

Hầu Hi Bạch gật đầu: “Họ là hai con rồng nhưng lại biến ảo mặt trắc, có thể lặn xuống biển sâu, lại có thể bay cao trên chín tầng trời. Họ vốn có thể một mình tiêu diệt nhưng hiện tại đã liên kết lại, có thể nói tung hoành thiên hạ, tinh nhuệ không ai sánh bằng.”

Từ Tử Lăng sợ nhất được người ta tán tụng trước mắt, lúng túng nói: “Hầu huynh quá khen rồi, chi bằng nói tiếp chuyện của lệnh sư.”

Hầu Hi Bạch nói: “Đàn sư tử lúc xuất động đều chuẩn bị hoàn hảo, đạt đến trạng thái đỉnh cao. Chúng không hề hành sự lỗ mǎng, mà tuân theo chiến lược tinh tế, ứng với mỗi

tình thế lại có mỗi sách lược khác nhau. Đầu tiên quan sát con mỗi, chia cả đàn thành hai đến ba tổ, mai phục bên ngoài vùng săn. Chúng có thể đợi đến mấy giờ thần liền."

Khấu Trọng chắc lưỡi: "Lợi hại! Vậy thì trâu bò hươu dê không bị chúng chấn nhiếp tâm thần mới lạ."

Hầu Hi Bạch nói: "Lúc chúng nhìn rõ hư thực, sẽ có hai đến ba con lao tới cách ly con mỗi, ép phải sa vào cái bẫy tử vong đã giăng sẵn. Cả đàn sẽ đồng loạt tham gia, áp dụng mọi thủ đoạn phục kích, luân phiên truy đuổi, khiến con mỗi hoảng loạn, ngay cả con mỗi chạy nhanh hơn cũng trở thành thức ăn ngon lành."

Dương Công Khanh thở hắt rồi hít vào một hơi khí lạnh: "Đúng là đáng sợ, chỉ tưởng thôi cũng rợn hết tóc gáy."

Từ Tử Lăng nhớ lại lúc chạy khỏi Trường An thấy tình cảnh đàn sói săn hươu, mặt tuyết loang lổ những vũng máu, bèn hỏi: "Còn báo thì sao?"

Hầu Hi Bạch đáp: "Trong cự ly ngắn, không loài động vật nào chạy nhanh như báo. Chiến lược của nó là làm sao tiếp cận con mỗi, vì thế nó chính là cao thủ ẩn mình, chỉ cần đạt đến phạm vi nhất định, chỉ ra một đòn là trúng ngay."

Đôi mắt hổ của Khấu Trọng lấp lánh, gật đầu: "Chả trách Hi Bạch huynh lại ấn tượng sâu thẳm với câu nói của lệnh sư vậy. Bọn tiểu đệ cũng được mở mang ra nhiều. Quân Ngụy của Vũ Văn Hóa Cốt giống như đàn dê bị đàn sư tử và báo giám thị, vận mệnh của chúng đã được xếp đặt sẵn trở thành thức ăn trong bụng sư tử hoặc báo. Vấn đề là sẽ bị sư tử hay báo giải quyết mà thôi."

Hầu Hi Bạch nói: "Sau khi đến Hứa Thành, chúng ta tách ra trà trộn vào thành. Tiểu đệ phụ trách thâm nhập vào địch trận, thám sát tình hình, tìm cách chia cắt con mỗi. Chỉ cần dồn vào tầm săn của hai vị lão ca, chắc hai vị sẽ không kém hơn sư tử hay báo chứ?"

oOo

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đến bến đò Hoàng Hà ở mé đông nam Vũ Dương thì lên bờ, theo quan đạo đến Vũ Dương.

Cách Vũ Dương về phía tây bắc hơn ba trăm dặm là Ngụy Huyện, nơi Vũ Văn Hóa Cập đang chống chọi quân Đường. Đi về phía đông, vượt qua Nguyên Thành, Tân Huyện, Vũ Thủy sẽ tới Hứa Thành, kinh đô Ngụy Quốc của Vũ Văn Hóa Cập.

Lữ trình của Hầu Hi Bạch rất thuận lợi, cưỡi thuyền xuôi dòng đến thẳng Hứa Thành, làm tiên phong cho Khấu, Từ.

Hai gã chuồng mặt thật, ngênh ngang đi trên quan đạo.

Khấu Trọng cười nói: “Vũ Văn Hóa Cốt mà biết chúng ta đến tìm hấn tính nợ cũ, không biết có tư vị thế nào? Hầu công tử tuy hình dung hấn là dê nhưng tiểu đệ cứ nghĩ đến chuyện hấn trở thành một con dê nhỏ sợ sệt thì lại thế nào ấy.”

Từ Tử Lăng đang hân thưởng phong cảnh tuyết phủ bên đường, mỉm cười: “Chúng ta cứ coi chuyến đi lần này là một quá trình tu luyện, lấy điểm kết thúc là giết chết Vũ Văn Hóa Cốt, dọc đường lấy chiến đấu vun bồi cho chiến đấu, đối tượng do Vũ Văn phiệt cung ứng. Tình hình hiện tại Vũ Văn Hóa Cập không đủ khả năng vây bắt chúng ta trên quy mô lớn, chỉ có thể trợ mắt nhìn sư tử và báo chúng ta đến gần. Tiểu đệ rất muốn biết cảm thụ của hấn, hận một điều là không thể.”

Song mục Khấu Trọng ánh lên cừu hận khắc sâu: “Chúng ta đợi ngày này quá lâu rồi. Nếu cứ thế mà đem Vũ Văn Hóa Cốt giết đi thì đúng là quá tiện nghi cho hấn, chúng ta làm sao phát tiết được mối hận trong lòng! Thế nên chúng ta phải chơi với hấn một trò chơi tử vong, để xem quyền đầu ai cứng.”

Từ Tử Lăng bật cười: “Nên nói là tính mạng ai cứng hơn mới đúng, con rết trăm chân đến chết vẫn còn ngo ngoạy, hà huống Băng Huyền Kinh của Vũ Văn Hóa Cốt đã luyện đến cảnh giới đẳng phong tạo cực, sau lưng hấn lại có Vũ Văn Thương, thế nên chúng ta phải chơi cho khôn khéo mới được.”

Khấu Trọng bật cười ha hả: “Ai ngăn được huynh đệ chúng ta, ồ!”

Phía trước chợt vang lên âm thanh khác thường, nghe kỹ là tiếng bánh xe nghiêng, tiếng bước chân và tiếng người.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, một toán nông dân, đủ cả nam phụ lão ấu, đi theo xe trâu, xe lừa, kêu khóc âm trời từ đoạn đường vòng đi tới. Ai nấy đều thần sắc hoảng hốt, thoáng nhìn hai gã biết ngay là nạn dân bỏ nhà cửa chạy sang phương Nam lánh nạn.

Thình lình, quan đạo ngập đầy lão bách tính chạy nạn, lên tới cả ngàn người.

Khấu Trọng tùy tiện níu một người lại hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Người đó đáp: "Ngụy Huyền thất thủ rồi!" Đoạn vội vàng chạy tiếp.

Từ Tử Lãng níu một người khác lại hỏi: "Các vị muốn tránh quân Đường?"

Người đó thấy gã mặt đầy chính khí mới hơi yên tâm, cười bảo: "Quân Đường có gì mà phải sợ, bọn ta sợ quân bại trận kia. Bọn chúng đến đâu cũng gà chó không chừa, các vị còn không mau chạy đi?"

Khấu Trọng hỏi: "Các vị định chạy đến đâu?"

Một người khác đáp: "Bên bờ bắc Đại Vận Hà không còn chỗ nào an toàn. Chỉ có chạy đến nơi nào có Thiếu Soái quân mới mong sống yên thân."

Khấu Trọng rung động: "Gì cơ?"

Người đó làm gì có thời gian để ý đến gã, vội vàng bỏ chạy ngay.

Hai gã tránh sang một bên, chờ đoàn người đi qua.

Từ Tử Lãng cười nói: "Xem ra Hư Hành Chi trông coi Bành Lương rất khá."

Khấu Trọng vui vẻ đáp: "Tương lai mà lấy được thiên hạ nên để ý làm Hoàng đế. Tiểu đệ và Lãng thiếu gia ra tái ngoại tìm lão Bạt uống rượu."

Từ Tử Lãng đột nhiên thở dài: "Tiểu đệ không muốn đi tiếp nữa."

Khấu Trọng ủ rũ, gật đầu: "Lãng thiếu gia sợ nhìn thấy cảnh quân thất trận gian dân cướp bóc, sinh linh đồ thán?"

Từ Tử Lãng lại nói: "Đi nào."

Tiếng vó ngựa vang lên, cát bụi mù mịt, hơn hai mươi thớt ngựa toàn lực lao tới, chính là Ngụy quân của Vũ Văn Hóa Cập.

Hai gã đứng ngay giữa quan đạo chặn đường.

Đám kỵ binh nhìn thấy hai gã, bị trấn nhiếp trước khí thế kinh người, liền giảm dần tốc độ, sau cùng dừng lại cách chừng hai trượng, chiến mã thở phì phò, không ngừng gõ móng.

Tên đi đầu hai mắt tràn nộ khí, quát vang: "Mấy tên nhãi nhép ở đâu, còn không mau rút đi cho ta."

Khấu Trọng cười ha hả: "Bản nhân đi không đổi họ, ngồi không đổi tên, là Khấu Trọng. Bên cạnh là vị huynh đệ Từ Tử Lãng, có bản lãnh bức được bọn ta rút thì cứ việc tự nhiên."

Toán kỵ binh biến sắc.

Tên tuổi hai gã có ai trong thiên hạ không biết.

Tên đầu lĩnh và thủ hạ đưa mắt nhìn nhau, đều tỏ ra khiếp đảm, ho khan một tiếng rồi nói: "Nguyên lai là Khấu gia và Từ gia, xin thứ cho tiểu nhân tội mạo phạm."

Đoạn quay đầu ngựa toan chạy trốn.

Khấu Trọng quát: "Chậm đã."

Tên đầu lĩnh không dám vọng động, cố làm ra vẻ trấn tĩnh: "Hai vị đại gia có gì dạy bảo?"

Từ Tử Lăng nói: "Các người vội vã như thế là vì có gì?"

Tên đầu lĩnh run lập cập đáp: "Bọn tiểu nhân vâng lệnh của đại tướng quân trung thu lương thảo của dân chúng."

Khấu Trọng giận dữ: "Cái gì mà trung thu lương thảo, rõ ràng là cưỡng đoạt lương thực của lão bách tính. Đại tướng quân là ai?"

Tên đầu lĩnh cúi đầu, hạ giọng đáp: "Là Vũ Văn Sĩ Cập đại tướng quân."

Trong Vũ Văn phiệt, thanh danh Vũ Văn Thuật, Vũ Văn Thương nổi hơn cả. Vũ Văn Thuật là trọng thần còn Vũ Văn Thương là kẻ xếp thứ hai sau Tống Khuyết trong Tứ đại Phiệt chủ.

Vũ Văn Thuật có ba con trai là Vũ Văn Hóa Cập, Vũ Văn Trí Cập và Vũ Văn Sĩ Cập. Vũ Văn Thương có hai con là Vũ Văn Thành Đô và Vũ Văn Vô Địch, cả hai đều chết dưới tay Khấu, Từ trong trận chiến Lương Đô. Vũ Văn Sĩ Cập từng là Phò mã của Tùy Dạng đế.

Từ Tử Lăng quát: "Các người lập tức rút về thông tri cho Vũ Văn Sĩ Cập, bảo hắn với Vũ Văn Hóa Cốt cố mà giữ tiểu mệnh đợi chúng ta đến lấy. Nếu để chúng ta nhìn thấy các người cướp lương của dân một lần nữa tất giết không tha. Cút!"

Toán kỵ binh như được hoàng ân đại xá, vội vàng đi ngay.

Khấu Trọng nhìn theo đám bụi bốc lên phía xa, lắc đầu than: "Vũ Văn phiệt quả đến hồi diệt vong. Tiểu đệ chưa từng thấy đội quân nào không có đầu chí như vậy, chỉ bo bo giữ mạng, ngay cả dũng khí thử xem bọn ta là thật hay giả cũng không có nốt."

Từ Tử Lăng nói: “Theo tiểu đệ thấy, đây chắc là một nhóm quân binh bỏ trốn nên không chịu bán mạng cho Vũ Văn Hóa Cốt. Chứ nếu là địch nhân, lại biết bọn ta đến rồi, e là sẽ nháo nhác hết lên.”

Khấu Trọng cười: “Đã vậy đến Vũ Dương phải uống mấy chén rượu ngon mới được.”

- o O o -